

VĚŘÍM, ŽE JSEM SE ZACHOVAL SPRÁVNĚ

Jiří Cinkeis

V den, kdy prezidentovi poradci měli na Hradě rokování s hlavou státu, zamířil jsem i já do hlavního města. Byla to shoda okolností. Já jsem však každému prezentoval opak, neboť dojem je dojem.

V Benešově jsem nastoupil do mezinárodního rychlíku. Jedno kupé bylo téměř volné. Seděl tam jen starší pán asketického vzrůstu, ostrých očí a bujně, neupravené kštice. Na nohou svíral kufřík.

„Je tu volno?“ zeptal jsem se.

„Platca na volno,“ řekl muž trochu nasupeně a stočil pohled zpět k oknu.

Výpravčí ukázal na volno a rozjeli jsme se.

Chvíli jsme podupávali po kolejích, když muž ke mně nasměroval svůj ostrý zrak. „Praha ještě dávno?“

Trochu jsem se zarazil. „Jak dávno?“

„No den ,dva?“

„Jak je daleko?“ pochopil jsem, „za chvíli jsme tam. Teď byl Benešov u Prahy a příští stanice je Praha u Benešova,“ pousmál jsem se.

Muž nepohnul ani lícní kostí a já si připadal trapně. Abych to vylepšil, zeptal jsem se :“ Asi Prahu neznáte. Nechcete s něčím poradit?“

„Já Prahu neznat, ale ona poznat mě!“ vyštěkl nečekaně muž. „Do Žižkova jeti!“

„To je kousek,“ mávl jsem lehce rukou. „Asi cestujete z daleka?“

„Až zdola. Z Austrálie,“ řekl muž přece jen mírněji.

„Z Austrálie,“ vydechl jsem uznale. „A jak jste se tam naučil česky?“

„Otec naučit moje hlava perfektně vaše řeč,“ řekl důležitě.

„To je jiná. Váš otec byl asi náš krajan.“

„Otec taky umět perfektně vaše jazyka. On být velice ctihodná občan.“ A opět vyštěkl :“ On nebýt neseriózní ! On být vážen ! O tom není třeba pochyby !“

„Já vám věřím,“ dušoval jsem se.

„Ale jste domorodý!“ vztyčil muž proti mě prst. „Jste Čechák!“ A zvedl povýšeně bradu a tuto debatu zakončil :“ To stačit.“ A zadíval se z okna.

Zaraženě jsem sledoval ubíhající krajinu.

Když jsme projížděli zastávku Světice, muž zvolal :“ Ano ! Otec být světice ! Rozumíte ! SVĚTICE !!“

Do kupátka k nám zvědavě nakoukla blond'atá holčička. Naznačil jsem, že řval ten naproti mě. Holčička na něj upřeně koukala.

Po chvíli jsem se odhodlal promluvit. „Promiňte, ale vidím, že máte nějaký problém. Mohl bych vám pomoci. Jedu do Prahy na sraz prezidentových poradců. Můžu tam vaši záležitost předeštit.“

Dlouze se na mě podíval a konečně řekl :“ Ano?“

„Ano,“ řekl jsem důležitě.

„Dobř. Tak tam říci hlavě, že otec být Čecháček pomluvit ! Znevážit ! Zneuctít ! Zesměšnit ! Strhat ! Ponížit ! Podrazit ! Znesvětit ! Zbídačit ! Zostudit ! Znectít ! Znemožnit !“ A zařval :“ OTEC SVĚTICE !“

Procházející průvodčí se zastavil. „Světice už byly. Ale tam stejně nestavíme. Teď jsou Strašnice.“

„SVĚTICE ! SVĚTICE !“ řval muž, až se mu kývala kštice.

Průvodčí na mě pohlédl. Pokrčil jsem rameny. Přibouchl dveře a zmizel. Blondýnka stále čuměla s otevřenou pusou.

„Mám tedy panu prezidentovi tlumočit, že český národ vašeho otce urazil,“ řekl jsem důvěrně.

„Urazit ! Pomluvit ! Znevážit ! Zesměšnit !...“

„To už vím,“ přerušil jsem ho. „Ještě mi řekněte...“

„A OBRÁTIT V HROBĚ !!!“ zařval. Blondýnka zděšeně utekla.

„Promiňte,ještě mi řekněte,jak se váš otec jmenoval ?“

Muž se vztyčil a pomalu a hrdě pronesl :“ Jára Cimrman.“

Takhle to tedy je. „Pane Cimrmane,vy patrně hledáte divadlo,ktelé nese název vašeho otce.“

„Dobrá pravda,“ řekl nasupeně pan Cimrman junior. „Co myslíte, že tady !“ A pozdvihl kufřík. „BUM BUM !“

Pokýval jsem hlavou. „Naprosto vás chápu. Tohle se nedělá.“

Zachechtl se mi do očí. „To se dělá ! Bude BUM BUM !“

„Myslím,“ dodal jsem rychle, „ takhle poškodit pověst vašeho ctihodného otce.“

„To se nedělá,“ řekl pomalu a důrazně.

„V podstatě ho jako by až rozdrtil ve svěráku,“ dodal jsem rozhořčeně.

„ANO ! TO JE ONO !“ vyskočil Cimrman junior jak píchnutý, „SVĚRÁK !!! SVĚRÁK !!! SVĚRÁK!!! SVĚ...“

Jeho řvaní zmlklo až v půlce tunelu.

Vlak s mírným skřípotem zastavil na Hlavním nádraží. Při vystupování mi padl zrak na ceduli na protější soupravě. -BRNO-

Vzal jsem Cimrmana juniora kolem ramen. „Musím vám něco říct. Někdo si z vás vystřelil. Divadlo Járy Cimrmana není na Žižkově,ale ve Vyškově.“

Udiveně se na mě podíval. „Ano ?“

„Ano,“ řekl jsem.

„Ne Žižkov, ale Vyškov ?“

„Ano,“ opakoval jsem přesvědčivě. Ozval se hvizd píšťalky výpravčího. „Akorát vám tam jede vlak. Honem si nastupte.“

Cimrman junior naskočil do rozjíždějícího se vlaku, stáhl okénko a volal :“ Vděk ! Vděk ! Přestože Čechák, dobrý lidák ! Dobrý ! Dobrý !...“

A mával mi, dokud jsem se mu neztratil v zatáčce.

Přistoupil jsem k telefonní budce, zvedl sluchátko , vytočil 158 a oznámil :“ V rychlíku na Brno jede muž s výbušninou. Jmenuje se Cimrman.“ A zavěsil jsem.

Ano. Čechákové jsou dobří lidé. Můžeme si opět vesele žít.